

אש קודש

זאת חוקת האמונה: תאמין בעצמך!

בין משל התרנגול לנמשל מעוף החול

'אדומה תמימה'

בפרשה אנו קוראים שהפרה צריכה להיות 'אדומה תמימה' אש ראין בה מום, והקשה הרבי **מקוצק זי"ע** מדוע כתוב בסדר הזה, הרי 'אדומה תמימה' הוא הגון ולא בעצם הפרה, ואילו 'אשר אין בה מום' זה בעצם הפרה? ותיירץ שמתני שהגון מקיף את כל המהות, הופך הוא עצמו למהות!

כדרכו הדברים נאמרים בקצרה ונתונים לפרשנויות שונות, אך אם נרצה לחבר את הווארט לדברינו, נלמד שגם אדם נמצא בפרשת חוקת, ומאמין בעצמו ומרים ומחזק את עצמו, גם אם זה בחיצוניות כי בפנימיות הוא ממש שבור לב, החיצוניות תשפיע על הפנימיות ותהפוך לעיקר!

העולה מדברינו זועק מהכותרת: זאת חוקת האמונה, כיצד תגיע לאמונה האמיתית גם בפרשת חוקת? תאמין בעצמך! ואז כאמור תקבל כוחות להתמודד בפרשת חוקת.

ובחזרה לדברי המשורר 'לא לפחד להיות למטה, לא לפחד להיות. כי יש דברים שרק מלמטה אפשר לראות'.. כאמור אחד הדברים שאפשר לראות משם הוא עד כמה אנו מאמינים בעצמו.

מאמר כזה מלא אמונה אי אפשר שלא לסיים במילות השיר הנפלא של האדמו"ר מקאליב צוק"ל: 'נאר אמונה, נאר אמונה אין בורא כל עולמים. טייערע יידן, הארציגע יידן, האט'ס אמונה אין בורא כל עולמים. עס וועט אייך גוט זיין, עס וועט אייך וואויל זיין, היינט און אלע מאל, אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט'.

ובלשון הקודש: 'רק אמונה, רק אמונה בבורא כל עולמים. יהודים יקרים, יהודים לבביים, תאמינו בבורא כל עולמים. יהיה לכם טוב, היום ולתמיד, בעולם הזה ובעולם הבא'.

א פרייליכן שאבע'ס

משהו חשוב ומועיל יותר וזה האמונה של האדם בעצמו, בכוחותיו, וביכולותיו. כשם שהאמונה של האדם בה' נמדדת דוקא במצבים הנ"ל, כך האמונה של האדם בעצמו נמדדת בזמן זה.

זה אמנם נשמע קצת אבסורד, כי האמונה בה' היא עצמה משהו שמיימי שבעיקרה לא דורשת הבנה, ואילו האמונה של האדם בעצמו צריכה להיאחז בנתונים במציאות, אך זו עובדה שמי שמאמין בעצמו יש לו כוחות אדירים לעבור את פרשת חוקת המתרגשת עליו.

ניתן אולי להמחיש זאת על פי משל התרנגול שנפל לבוץ, אם התרנגול ימשיך להתבוסס בגדידו החדשים... גם אם ינסו אנשים רבים לנקות את נוצותיו ספק אם יעלה בידם.. אך אם התרנגול עצמו יתנער מעט מיד מיד יהפוך צבעו כביום היוולדו.. והנמשל ברור, אדם שמאמין בעצמו נחוש להתמודד בכל מצב, הוא מרגיש בתחרות שבסופה יוכתר אלוף העולם שיודע גם ליפול ומיד לקום כמו גדול, ממש כמו עוף החול המוזכר בפרק חלק (סנהדרין קח:): ובמדרש שלא מת לעולם אלא כל אלף שנה הוא נשרף ומיד מתחדש וחוזר לנערותו, תחרות עצמית זו מתוך הכרה בכוחותיו יכולה לתת לו כח לצלוח כל אתגר.

אגב עוף החול, יש כמה טעמים מדוע לא נקנסה עליו מיתה, ובגמ' שם מובא שכך בירכו נח בתיבה כי הוא ראה שנת טרוד להאכיל את החיות ולא ביקש מזון לעצמו, ועל דרך הצחות חשבתי לומר שכך הוא בעניינינו שאדם שלא מחכה שאחרים יחזיקו אותו אלא מרים את עצמו מתוך אמונה בכוחותיו, אז יחיה לעולם - היינו חיינו יהיו מלאי חיות ושמחה בכל מצב.

וכבר הזכרנו פעם את אמרתו הנוראה של הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע ש'כשם שאדם צריך להאמין בה' יתברך - כך צריך אחר כך להאמין בעצמו!'

'זאת חקת התורה' וברש"י 'לפיכך כתב בה חקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה'. אמנם את פרשת חקת בה אנו נפגשים עם מצוה מסוג זה אנו קוראים פעמיים בשנה, השבת ובשבת פרה, אך בחיים עצמם אנו נפגשים לא פעם עם 'פרשת חקת'.. עם מצבים שנכפו עלינו ולא תמיד אנו מבינים למה וכמה איך ומתי, ואז צריכה האמונת איתן בבורא עולם לפעום בנו בבחינת חוקה, לא רק שהכל כשורה, אלא בעיקר כשאינן טעם והבנה, כמו שאומר המשורר 'לא הכל טוב, אבל הכל לטובה'.. גם אם אנו לא רואים את זה כשאנו בפרשת חקת, הרי בבא העת נראה שהכל היה לטובה, אז למה לחכות עד אז?! פשוט נשמח גם כשאנו בעיצומה של פרשת חקת.. ואדרבה, השמחה במצבים אלו היא הגורם המרכזי לצאת מן המיצר כמו שאמר הרבי **מקוצק זי"ע** 'כי בשמחה תצאו' על ידי השמחה תצאו מכל הקשיים והניסיונות.

בעניין זה שמעתי השבוע **ממון רה"י ר' משה צדקה שליט"א** שאמר על הפס' בתהילים 'ואני בחסדך בטחתי יגל ליבי' אדם שחי בביטחון בבורא עולם מיד יגל ליבו ונהיה שמח כי הוא שהכל לטובתו גם אם הוא לא רואה את זה עכשיו, ואחר כך שיראה איך זה היה לטובתו אז כבר ישיר 'אשירה לה' כי גמל עלי'.

'כך צריך להאמין בעצמו'

כל הדברים האמורים הגם שהם ידועים יש צורך לחזור עליהם שוב ושוב כדי שיעמדו לנו בשעה שנגיע לפרשת חקת הפרטית שלנו, אך ברצוני ליתן את הדעת לרובד נוסף.

לא פעם כשיהודי מגיע לפרשת חוקת הוא שבור ורצון ומצפה לקבל חיזוק מסובבי שזידהו עמו בשעת צרתו. כמובן שאין להמעיט בערך זה עד כמה זה חשוב ומועיל עד מאוד, אך לטעמי במצב זה יש